

MISA U ZAGREBAČKOJ KATEDRALI /uz tijelo sv. Leopolda Bogdana Mandića, OFM Cap. (+1942.) – 13.IV.2016.

- Najprije želim izraziti radost sviju nas što je naš sv. Leopold među nama, u našoj zagrebačkoj katedrali, u svojoj i našoj Hrvatskoj!
- Draga braćo i sestre, štovatelji sv. Leopolda, želio bih večeras istaknuti tri velike odlike koje su krasile našeg zemljaka sv. Leopolda Bogdana Mandića, poniznog kapucina i zaštitnika ove Godine Božjeg milosrđa: prvo – on je, i u tuđini, jer je najveći dio života proveo u Italiji, uvijek pa i uz cijenu trpljenja isticao da je Hrvat, čime je sigurno zauzeo časno mjesto među hrvatskim domoljubima i rodoljubima; drugo – on je neumorni radnik na pomirenju istočnih Crkava s Katoličkom Crkvom te ga možemo bez sumnje nazvati *apostolom ekumenizma*, i treće – sveti Leopold vjerni je djelatelj Božjeg milosrđa, osobito u sakramentu pomirenju, i to sve do žrtve vlastita života.
- 1. Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“ (A. Baković, Naš Bogdan, 41). I krajem srpnja 1917. bio je prognan u južnu Italiju gdje je obišao nekoliko samostana do kraja prvog svjetskog rata. Na primjeru sv. Leopolda, čije je porijeklo bilo iz Bosne, a preci mu bili bokeljski mornari časnici, važno je naučiti poštivati svoj rod i svoju domovinu. Neki, pa i katolici, spremni su danas zatajiti svoju pripadnost hrvatskom rodu ili to smatraju nevažnim pa i nazadnim spominjati, no, što je čovjek koji nema korijena, koji prezre samoga sebe? Zar on može bilo kome nešto pomoći i druge voljeti, ako ne voli sebe i svoje? Naš blaženik Alojzije Stepinac to je veoma dobro znao kada je rekao: „U ljubavi prema hrvatskome narodu ne dam se ni od koga natkriliti!“ No, ljubav prema svojem narodu nije u preziru drugih, dapače! Samo tko ljubi svoje, cijeni i poštuje tuđe, a – kako lijepo reče naš bl. Alojzije – nitko ne može zamjeriti djetetu što više voli svoju majku nego tuđu. I što je zanimljivo, sv. Leopold nije se žalio što je zbog svoje nacionalnosti morao trpjeti progone i putovanja od samostana do

samostana. On je svako trpljenje strpljivo podnosio. Naš blaženik kardinal Alojzije veoma je štovao svetog Leopolda. Kada je već bio pri kraju života, u kolovozu 1959., rekao je župniku Vranekoviću: „*Moj život ide kraju... Molim Isusa da sve podnesem patienter (strpljivo), kad nisam toliko savršen da trpim libenter (rado) i ardentem (gorljivo).*“ On je objesio sliku o. Leopolda Mandića nasuprot krevetu da bi ju ležeći mogao gledati. I taj ugodnik Božji imao je slične boli. Kardinal je čitao u krevetu njegov životopis te navodio slugu Božjega sebi na utjehu: „*Trpjati se mora. Tako hoće Bog.*“ (A: Benigar, *Alojzije Stepinac*, 738). A mi? Koliko smo spremni trpjati za svoju odanost Isusu, koliko za svoj narod i njegovo dobro? Prava ljubav uvijek pretpostavlja spremnost na žrtvu. Sv. Leopold mnogo je trpio zbog čežnje za domovinom. Napisao je pred smrt svojoj nećakinji Karli Ostoji u Rijeku: „Što bivam stariji, to osjećam sve dublju nostalgiju tj. sve mi je milije sjećanje na moje drage, na moju nestalu obitelj, na rodni kraj...“ Dapače, napisao je 1927: „umrijeti bih želio u svojoj domovini... odnijeti svoje siromašne kosti među svoj narod.“ (A. Baković, *Naš Bogdan*, 48). Umrijeti mu se nije posrećilo u domovini, ali njegove „siromašne kosti“ danas i ovih dana su među njegovim narodom. Velika je to milost za nas koji smo večeras ovdje, ali i za sav naš hrvatski narod. Molimo stoga sv. Leopolda da nas nauči ispravno i duboko ljubiti svoj narod!

- 2. Drugo, sveti je Leopold bio gorljivi molitelj za jedinstvo kršćana, osobito apostol sjedinjenja pravoslavnih kršćana s katolicima. On je sve svoje napore, žrtve i molitve Bogu izručivao upravo na tu nakanu. Dolazio je iz Boke kotorske, točnije iz Herceg-Novog, gdje je uz katolike živjelo i puno pravoslavnih kršćana. On je želio da se ponovno svi kršćani ujedine, da bude jedan pastir i jedno stado. Molio se za to da se pravoslavni sjedine s katolicima pod jednim vrhovnim zemaljskim pastirom, rimskim papom. Sv. Leopold zapisao je 18. lipnja 1887. da je osjetio Božji glas koji ga je pozvao na molitvu i stjecanje zasluga za povratak nesjedinjenih. Kada je 1890. postao svećenik, povjerio je svoju želju da pođe na Istok poglavarima reda, ali oni su držali da on nije za to sposoban te ga nisu poslali u slavenske zemlje da bude promicatelj sjedinjenja kršćanskog Istoka sa Zapadom. Pa ipak, premda nikada nije otišao na Istok, punih pedeset godina sv. Leopold bio je veliki promicatelj i apostol kršćanskog jedinstva, dapače i žrtva za sjedinjenje. Prinosio je Bogu samoga sebe za žrtvu na

tu nakanu. Godine 1907. sv. Leopold shvatio je da je svaka duša koja mu dođe na ispovijed – njegov Istok. Njegov životopisac Pietro Bernardi piše: „Svskog pokornika koji priđe k njemu da se kod njega ispovijedi, on prima kao da je jedan od pripadnika istočnih naroda, koji se po njegovu posredništvu vraća u Rimokatoličku Crkvu. Njegovo je djelovanje imalo, prema tome, dvostruku aktualnu nakanu: učiniti dobro ovoj jednoj duši koja je stajala pred njim kao pokornik i ujedno u ovoj duši spasiti jednu dušu između one djece Crkve koja su daleko od jednog ovčinjaka Kristova.“ O tome imamo niz zapisa sv. Leopolda koji je dao zavjet za istočnu braću, koji je često obnavljao: „Sav smisao moga života bit će one božanske riječi: Bit će jedan Pastir i jedan ovčinjak.“ „Zavjetom se obvezujem da ću sve sile svoga života upotrijebiti, u skladu s poslušnošću svojim poglavarima, za otkupljenje nesjedinjenih Istočnjaka.“ Tako je pisao sv. Leopold.

- Molimo, braćo i sestre, zagovor sv. Leopolda za našeg kardinala blaženog Alojzija Stepinca. Neka sv. Leopold njemu izhmoli što skoriju kanonizaciju, što će također pridonijeti ekumenskom zbližavanju jer prema odluci pape Franje upravo se priprema s radom mješovito katoličko-pravoslavno radno tijelo koje treba razmotriti naše međusobne odnose koji su opterećeni lažima, nasiljem i manjkom bratske ljubavi. Sv. Leopold je znao da je za sjedinjenje pravoslavnih s rimokatoličkom Crkvom potrebno prinijeti mnoge žrtve, žrtve odricanja od zabluda, pouke o naravi istinske Kristove Crkve – ali to se neće dogoditi na silu, nego jedino iskazivanjem milosrđa koje je obilno pokazivao i dijelio u ime Isusovo koji jedini milosrdno oprašta i daje milost spasenje onima koji ju mole.
- 3. Kada je sv. Papa Ivan Pavao II. Leopolda Bogdana Mandića 1983. proglasio svetim, proglasio ga je i zaštitnikom ispovjednika. Doista, sav Leopoldov rad može se sažeti u ovome: bio je ispovjednik, djelatelj Božjeg oprostjenja, oruđe Božjeg milosrđa.
- U buli „Misericordiae vultus – Lice milosrđa“ kojom je papa Franjo najavio Godinu Božjeg milosrđa, koja traje od 8.XII.2015., a završava 20.XI.2016., Papa ističe važnost sakramenta pomirenja i ulogu svećenika-ispovjednika. On kaže da su „ispovjednici pozvani biti uvijek i posvuda, u svim okolnostima i usprkos svemu znak da je milosrđe na prvome mjestu.“ (MV, 17).
- Takav je upravo bio sv. Leopold, dapače, mogli bismo čak reći da je sv. Leopold bio mučenik ispovjedaonice. Poznato je da je neumorni

ispovjednik privlačio veliko mnoštvo pokornika svih staleža i dobi, koji su u njegovu sobicu-ispovjedaonicu dolazili da u njoj nađu utjehu i pomoć, tj. Božje milosrđe.

- U knjizi-intervjua „Božje je ime milosrđe“ papa Franjo je na pitanje novinara Andreja Torniellija, kojih se milosrdnih svećenika sjeća koji su ga nadahnuli, između ostalog spomenuo i sv. Leopolda Mandića: *„Jedan svećenik, moj prijatelj, koji je išao njemu na ispovijed, rekao je: 'Oče, vi ste previše velikodušni. Rado se kod vas ispovijedam, ali čini mi se da ste previše velikodušni.' A otac Leopold će: 'Ma tko je bio velikodušan, sinko moj? Gospodin je bio velikodušan; ta nisam ja umro za grijeh, nego Gospodin. Kada je bio onako velikodušan prema razbojniku, kakav je mogao biti s drugima!’“* (Papa Franjo, *Božje je ime milosrđe*, str. 29).

Već spomenuti biograf Bernardi piše: „Zar je čudno da je toliki svijet hrlio u njegovu ispovjedaonicu? On je učinio da ispovjedaonica ne bude teret, već radost. Kad bi čovjek ušao u njegovu sobicu, nije naišao na suca, već na oca, brata i prijatelja. Bila je to radost Božjega praštanja, blagdan što ga je spomenuo Isus. U toj radosti sudjelovali su i anđeli nebeski.“ (A. Baković, *Naš Bogdan*, 55)

- Imajući sve to pred očima, braćo i sestre, utecimo se u zagovor milosrdnom i blagom sv. Leopoldu. Molimo ga za nas same, za naše pomirenje s Bogom i da poput njega znamo strpljivo prihvaćati žrtvu i iskazivati svima milosrdnu Božju ljubav. Molimo ga za naše obitelji, molimo da svojim zagovorom on posebno pomogne da se ne ugase obiteljska ognjišta, tj. vatra one ljubavi koja jedina okuplja i čuva obitelji na okupu. Molimo njega, koji je bio 12. dijete u svojoj obitelji, da našem narodu izmoli da obitelji rađaju brojnu djecu, da se očevi i majke ne boje velikodušno darivati život svojoj djeci. Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu. Molimo ga da svojim zagovorom pomogne što skoriju kanonizaciju blaženog Alojzija Stepinca i da se obrate svi neprijatelji Crkve, a svi kršćani kao braća traže i nađu jedinstvo u istoj Kristovoj Crkvi. Amen.